

[Peter Nielsen.]

samlede befolkning skal betale dem på den ene eller den anden måde. Ingen kan anvise en måde, hvorpå den samlede skattebyrde, såvel personskatter som vareafgifter, kan lempes og staten så alligevel får de samme penge ind, men befolkningen må have krav på, at skatter pålægges så jævnt og så retfærdigt som muligt, så man ved, hvad man har at rette sig efter, og ikke gang på gang udsættes for ubehagelige overraskelser, hvor den personlige skat pålægges i besynderlige pukler og sjældent efter skatteyderens øjeblikkelige evne.

Man kan mere sig med at harcelere over den slingrende kurs, vort skattesystem har fulgt, med tilfældige buketter og et utal af skattelove, men det er jo ikke den højtærede finansministers skyld. Han er nødt til at arbejde under det system, vi nu altså har for øjeblikket. Vi er helt enige om, at der skal en reform til. Nogle mener, det er gjort blot ved at erstatte personskat med vareafgifter og hæve proportionalgrænsen til glæde for dem, hvis indtægt ligger over den. Vi er rede til at se på noget sådant og medvirke til det, selv om vi er mest interesseret i bundgrænsen. Men at dette skulle være en egentlig skattereform, kan jeg ikke se. Disse lapperier har vi jo foretaget så tit, og det er virvaret ikke blevet mindre af. De nævnte ting kan selvfølgelig indgå i reformen, men er jo ikke en reformering i sig selv. Den kommer nu socialdemokratiet med planer til i form af tre konkrete lovforslag, nemlig ét om merværdioms og to om kildeskat.

Det har været en travl samling med snesevis af skattelove for at lappe nødtørfigt på vort nuværende system. Det har været en stor arbejdsbyrde for vor højtærede finansminister. Alligevel har det også været muligt at komme med forslag til en skattereform. Der er grund til at takke såvel ham som hans hjælpere for deres store arbejde i denne samling. Det må gælde, hvad enten man nu kan lide forslagene eller ej. De er et solidt grundlag for de videre forhandlinger til efteråret, og vi kan alle tage megen sund sommerlæsning med hjem, ligesom der også er noget at tage vare på på de forskellige bladredaktioner, når de nu skal til at skrive sagligt om kildeskatten.

Et blad skrev efter fremsættelsen: alt

det indviklede stads kan man godt undvære og al den administration o. s. v. o. s. v.; man kunne blot oprette flere interessekontorer; det ville være det samme. Med sådanne enkle sætninger kan man på fyldestgørende måde fortælle, at man ikke har begrebet et kuk af det hele. Et andet blad skrev, at hvor man i andre lande har indført kildeskat, var den alle steder blevet en stor fiasko. Det må have været et hjemstavnsblad, som aldrig har beskæftiget sig med begivenheder ude i den store, vide verden; det bliver der måske tid til til sommer, så man virkelig kan informere sine læsere, når lovforslaget til efteråret kommer til behandling.

Så er jeg mere glad for det tilsagn fra mere ansvarlig side, som det ærede medlem hr. Poul Møller gav under åbningsdebatten, hvor han sagde, at man naturligvis ville underkaste kildeskatteforslaget en saglig behandling, hvis det fremsattes, hvilket altså nu er sket. Får det blot en saglig behandling, er jeg ikke nervøs for dets skæbne.

Men foreløbig er altså dagens arbejde gjort på det skattemæssige og finanspolitiske område, og der er også vist vej til fremtidens mere retfærdige og enkle skattesystem. Den egentlige behandling kommer jo til efteråret, og jeg skal ikke forsøge at lave en art første behandling i dag, men kun henstille, at man nu studerer lovforslaget, så løftet om en saglig behandling kan indfries i næste samling.

Selv om det altså har været så som så med enigheden om det indenrigspolitiske, kan det kun glæde, at et overvældende flertal i det høje ting er enigt om vor udenrigspolitik. Der er under denne samling sket begivenheder ude i den store verden, som har vakt vor harme og afsky, begivenheder, der er i afgjort modstrid med den demokratiske livsanskuelse, vi er opdraget i. Vi kan harmes, og vi kan undres over den menneskelige dårskab, og vi kan give udtryk for vore meninger, vi kan lave protestresoluitioner, vi kan lave hjælpeaktioner, og alt dette bør gøres, men er vi realistiske, må vi erkende, at det desværre er så lidt, vi kan udrette. Det gode eksemplens magt har dog sin betydning, og derfor skal Norden først og fremmest udøve det.

Jeg skal ikke genoplive den pinlige strid, vi i denne samling har haft om de islandske håndskrifter. Det er godt, at folketinget nu